

Разумно дѣте.

Дошла пролѣтъ. Врѣмето се стоплило. Гората се раззеленила. На кждѣто и да погледнешъ, ще видишъ цѣвнжли цвѣтя. Птичкитѣ съ весели пѣсни поздравляватъ това хубаво врѣме, но още по-хубаво го поздравлява нашъ Иванчо. А защо ли?

Иванчо останжлъ сираче безъ баща на 5 години. Баща му билъ сиромашъ, та не имъ оставилъ никакво имущество, отъ което да се прѣхранватъ. Ако да не бѣхж добритѣ имъ съседи, които имъ помагахж сегисъ-тогисъ, тѣ щѣхж да умржтъ отъ гладъ. Иванчо като станж на 7 години, намисли да помогне съ нѣщо на бѣдната си майчица. Но съ какво ли?

Една сутрина станжлъ рано въ зори и тръгнж къмъ близнята гора. Тамъ той бралъ цѣлъ день пролятни цвѣтя, свързалъ ги на китки и се опжтилъ къмъ градътъ. Тукъ той се исправилъ до зидоветѣ на една голѣма къща и канѣлъ минувачитѣ да си купжтъ по една китка цвѣте. Всѣки отъ тѣхъ се спиралъ при младия продавачъ и си купувалъ по една китка цвѣте. Тѣ му давали за цвѣтето толкова пари, колкото обичали. Слѣдъ като продалъ всичкитѣ цвѣтя, отишелъ у дома си и далъ паритѣ на майка си.

На другия день слънцето изгрѣло и всичко станжло весело и засмѣно. Въ това врѣме Иванчова майка погледнжла сина си и бла-